

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **D. N.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou AK se sídlem Praha 1, Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2014, čj. OAM-336/ZA-ZA08-2014, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Správní orgán vydal dne 26. 11. 2014 rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žádosti žalobce nevyhověl a mezinárodní ochranu mu neudělil. Ve včasné žalobě namítal žalobce porušení ust. § 2, § 3 a §§ 50, 52 a 68 správního řádu, požádal o ustanovení právního zástupce. Soud žádosti žalobce vyhověl a právní zástupkyně v doplnění žaloby namítala, že žalobce byl v zemi původu vystaven vydírání ze strany banditů poté, co byl účastníkem dopravní nehody a odmítl uvedeným osobám zaplatit 50 tisíc USD. V místě bydliště bandité žalobce navštívili, vyhrožovali mu a zapálili dům. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že k vydírání nebyl azylově relevantní důvod, ale jednalo se o snahu získat finanční prostředky, proti níž mohl využít pomoc příslušných orgánů země původu, či vnitřní přesídlení a dále nesouhlasí ani se závěrem, že není ohrožen vážnou újmou. Namítá, že původcem vážné újmy může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není ochoten nebo schopen odpovídajícím způsobem zajistit potřebnou ochranu. Žalobce se pro případ návratu do země původu obává dalšího obtěžování bandity, kteří mu vyhrožovali a zapálili dům, toto jednání mafie lze považovat za

nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ust. § 2 písm. b) zákona o azylu. V tomto smyslu poukazuje žalobce na čl. 4 odst. 4 Směrnice rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu. Žalobce s názorem, že se mohl obrátit o pomoc na příslušné státní orgány, nesouhlasí, justiční systém v Kyrgyzstánu je dlouhodobě nefunkční, ohrožený vysokou mírou korupce, je vysoce zpolitizovaný a zkorumpovaní soudci jsou lehce ovlivnitelní rozhodovat pouze ve prospěch jedné ze stran. V tomto směru odkazuje žalobce na webovou stránku s tím, že ani žalovaným zmíněné informace ze země původu žalobce nepřesvědčily o efektivitě pomoci ze strany státních orgánů, neboť jde o řešení (např. kontaktování MV či ombudsmana) nanejvýš zdlouhavá, bez možnosti okamžitě zasáhnout ve prospěch žalobce. Odkazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. Azs 74/2009- 51 z 9. 2. 2010, kdy soud uvedl, že mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu a je na správním orgánu, aby namítané tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečného zjištění skutkového stavu, tedy relevantních zpráv a informací o zemi původu. Žalobce je přesvědčen, že svoji situaci nemohl vyřešit ani přestěhováním v rámci Kyrgyzstánu, neboť ve skutečnosti osoby podléhají povinnosti úřední registrace (propisky) v nově zvoleném bydlišti, bez níž nemají přístup ke zdravotní péči, vzdělání či státní podpoře. Pro mafii by tak bylo jednoduché zjistit jeho novou adresu a ve svém jednání pokračovat. Rozhodnutí NSS 4 Azs 99/2007 pak v podobné situaci předpokládá, že se správní orgán zabývá dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi i osobními poměry žadatele při posuzování možnosti vnitřní ochrany, osobními poměry žadatele se však žalovaný vůbec nezabýval.

Písemné vyjádření žalovaného ze dne 19. 5. 2015 poukazuje na skutečnost, že v doplnění žaloby je jako žalobní bod uvedeno porušení § 14a, ve spojení s ust. § 3 správního řádu, jiné námitky konkretizovány nejsou. K neudělení doplňkové ochrany se však žalovaný vyjádřil dostatečně na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí, oprávněně přitom vyšel při posouzení obav žalobce z nezákonného jednání soukromých osob z principu subsidiarity mezinárodní ochrany, neboť žalobce má možnost obrátit se na existující orgány země, jejímž je státním příslušníkem a rovněž má možnost využít vnitřní přesídlení. Žalobce s tímto závěrem sice nesouhlasí, avšak neuvádí žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě a konkrétní situaci. Neuvedl, z jakého důvodu by v jeho případě nebylo možné vyhledat pomoc státních orgánů či ochranu v jiné části vlasti, žalobní argumentace je vedena v obecné rovině. Žalobce uvedl, že v minulosti žádné potíže se státními orgány neměl, nelze proto předpokládat, že by v případě, kdy by se na ně obrátil, mu byla odmítnuta pomoc. Shromážděné zprávy o situaci v zemi původu dokládají existenci státního systému pro stíhání a trestání nezákonného jednání, v případě nespokojenosti s postupem policie se lze obrátit na nadřízený státní orgán či využít ochrany ombudsmana s řadou oprávnění. Žalobce se však své obavy z konání soukromých osob nepokusil řešit za pomoci státních orgánů své vlasti, skutečnost zapálení domu nehlásil. Žalovaný dále připomíná, že k obavám z jednání mafie, pouze obecně tvrzené nedůvěře ve státní orgány či alternativě vnitřního přesídlení existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. K námitce o tom, že se správní orgán nezabýval ekonomickou a rodinnou situací žalobce žalovaný uvádí, že není patrné, v jakém konkrétním směru je namítána. V řízení bylo zjištěno, že

žalobce zanechal svou rodinu v místě dosavadního pobytu, jeho rodiče, manželka a nezletilé děti žijí na zahradě jejich shořelého domu, pěstují ovoce a zeleninu. Správní orgán zjistil, že žalobce je plnoletý, má středoškolské vzdělání, jeho zdravotní stav je dobrý. Jakým způsobem pochybil správní orgán při namítaném nezohlednění jeho ekonomické a rodinné situace uvedeno není, obecně uplatněné námitky nesvědčí důvodnosti žaloby. Žalovaný namítá, že stav věci zjistil v souladu s právními předpisy, v nezbytném rozsahu dle ust. § 3 správního řádu, žalobci poskytl v řízení dostatečný prostor pro uvedení veškerých relevantních skutečností a shromáždil o situaci v zemi jeho původu dostatečné informace, a to v rozsahu, vytyčeném jeho azylovým příběhem. Žalobce měl možnost se k podkladům vyjádřit, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nebyly v jeho věci shledány, správní orgán tak navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtoval.

Zástupkyně žalobce reagovala na vyjádření žalovaného replikou ze dne 4. 6. 2015, nemožnost vyhledání efektivní pomoci vázala na celkovou nefunkčnost justičního systému v zemi původu, což podporují i informace ze země původu, na které bylo v žalobě odkazováno. Připomíná pak rozhodnutí NSS z 16. 9. 2008, kdy pod sp. zn. 3 Azs 48/2008 soud vyslovil, že“pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“. Vzhledem k informacím ze země původu je žalobce přesvědčen, že uváděný systém v zemi jeho původu zaveden není. Dále žalobce připomíná, že ve věci alternativy vnitřního přesídlení postrádá rozhodnutí žalovaného jakékoliv odůvodnění. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradu nákladů řízení jsou účtovány náklady právního zastoupení žalobce.

Ze správního spisu je patrné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 28. 7. 2014, uvedl, že je narozen 24. 1. 1987, je občan Kyrgyzstánu, téže národnosti. V zemi původu žijí jeho rodiče, manželka a dvě děti. Žalobce je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má SŠ vzdělání. Ze země původu utekl v červenci 2014, jel autem do Biškeku a dále pak cestoval kamionem. Pronásledovali ho černí bandité, narazil do jejich auta, rozbil ho a oni žádali 50 tisíc USD. Kdyby se vrátil zpět, zabijí ho, v ČR je poprvé. Téhož dne v rámci pohovoru pak žalobce sdělil, že se státními orgány země původu neměl žádné problémy, popsal srážku s Toyotou, po nárazu vystoupili čtyři muži, bandité, chtěli, aby zaplatil, on souhlasil s tím, že pojedou do servisu. To nechtěli a žádali platbu hned. Žádali 50 tisíc USD a dali mu dva dny, on však zaplatit nemohl, po třech dnech se šel schovat. Oni měli jeho adresu, přišli za ním domů, maminka se s nimi pohádala. Oni řekli, že ho zabijí a ten den zapálili dům, žalobce nemá žádné dokumenty, zůstal mu jen řidičský průkaz. Maminka mu řekla, aby ujel co nejdál. Doma se živil prací na pozemku. Věc oznámil na policii, ale řekli mu, že proti takovým lidem nejsou schopni zasáhnout. Autonehoda se stala asi před měsícem a půl v Ošské oblasti, jel za Toyotou Land Cruiser, ta náhle zastavila a on do ní najel. Sám řídil Mercedes 220, vyrobený v r. 2004, měl po srážce pokřivenou kapotu, Toyota také, vzadu. Dům byl zapálen po 4 dnech, toto hlásil, řekli, že to nemohou

šetřit, jistě by to řešili, kdyby měl peníze. Poté hned odjel pryč. Na pozemku měli malý zahradní domek, teď neví, kde rodina je. Do Biškeku jel svým autem, tam se domluvil s řidičem kamionu, cesta stála asi 40 USD do Moskvy, tam pak přesedl na jiný kamion za 3 tisíce rublů. Po příjezdu do Prahy spal v parku, nějaký starší muž mu dal adresu do Zastávky. Nad vnitřním přesídlením neuvažoval, bandité by ho našli. Na jiné státní orgány se neobrátil, neměl peníze, tak by se s jeho věcí nezabývaly. Chadarkan je od města Oš vzdálen asi 100 km, jel tam, aby prodal auto. Bandité byli asi Tádžikové, sebrali mu technický průkaz, kdyby se vrátil, zabijí ho. Dne 16. 10. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace žalobce a situace v zemi původu, žalobce uvedl, že k podkladům nemá co doplnit, rodiče a manželka s dětmi žijí na jednom místě v Chadarkanu v Batkenské oblasti, dům shořel, v zahradě je altán, kde žijí. Pracují na zahradě u shořelého domu, kde pěstují ovoce a zeleninu, altán je maličký, sotva se tam všichni vejdou. Před měsícem jim žalobce telefonoval, poslali mu tři tisíce korun, protože nemůže pracovat. Sourozence žádné nemá. To, že shořel dům, na policii nehlásili, bez úplatku policie nepracuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

V rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2014 je uvedeno, že žadatel nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a soud s uvedeným závěrem správního orgánu souhlasí. Žalobce uváděl jako důvod opuštění vlasti střet s bandity, kteří mu posléze vypálili dům, vzhledem k tomu, že nehodlal a nemohl zaplatit částku žádaných 50 tisíc USD za poškozený automobil. Z takového tvrzení nelze dospět k závěru, že by mohla v dané věci připadat v úvahu aplikace ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, soud je přesvědčen, že na základě znění cit. ustanovení již není potřebné další odůvodnění. Na str. 3 – 4 se žalovaný podrobně zabýval odůvodněním neudělení azylu dle znění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, argumentoval jednak tím, že s ohledem na skutečnosti, sdělené žalobcem, neshledal žádné potíže s ohledem na jeho rasu, pohlaví, národnost, příslušnost k určité skupině, či z důvodu zastávání politických názorů, ani jakékoliv diskriminační jednání či postup ze strany státních orgánů. Výčet azylově relevantních důvodů je zde prakticky taxativní a z žalobcem uváděných skutečností nelze vyvodit ani nepřímý závěr o relevantním pronásledování, za situace, kdy cílem konání jednotlivců bylo nezákonným způsobem získat finanční prostředky z žalobcem neúmyslně vzniklé situace. Dále pak žalovaný připomněl možnost obrátit se na kyrgyzskou policii, zde soud připomíná, že žalobce podal o tomto oznámení v průběhu správního řízení zcela odlišné informace, a správní orgán na základě podkladů, které jsou součástí správního spisu a které jsou citovány na str. 2 a 5 napadeného rozhodnutí, uvedl i mnohé další možnosti, kterými se občan země původu žalobce může domáhat svých práv. To, že žalobce takové možnosti nevyužil, nemůže vést správní orgán k závěru, že u něho nastala azylově relevantní situace, konečně, takové situace již byly opakovaně řešeny jak českými krajskými soudy, tak Nejvyšším správním soudem, kdy z názoru, že pokud se žadatel vůbec na orgány své země s žádostí o pomoc neobrátil, nemůže bez dalšího tvrdit, že by mu byla odmítnuta, soudy vybočily pouze v případech, obdobných rozhodnutí 6 Azs 110/2004 ze dne 11. 11. 2004 (NSS). Jednalo se o případ, kdy žadatel tvrdil, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány své země a správní orgán měl povinnost zaměřit své dokazování tímto směrem a žadatele vyzvat, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich své důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. V daném případě ovšem hovořil žalobce naprosto obecně, o své

žádosti o pomoc policie vypověděl, jak soud výše uvádí, zcela rozporuplně a žádné konkrétnější tvrzení nenabídl. Za daného stavu tak soud neměl žádné pochybnosti o tom, že žalovaný rozhodl i ve věci neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu správně a v souladu s tímto ustanovením, a to i přes námitku o inzerované korupci v soudnictví Kyrgyzstánu, soud je přesvědčen, že podkladové informace byly v tomto směru dostatečné a objektivní. Podklady hovoří o problému korupce v zemi původu žalobce, ovšem např. Informace MZV, čj. 99319/2014-LPTP ze 17. dubna 2014 popisuje mj. boj proti korupci a vyšetřování Ministerstva vnitra i snahu o zdokonalení nezávislosti soudnictví, která je zákonem určena. Pokud pak podklady popisují problémy v tomto směru, jedná se většinou o situaci, vzniklou na základě etnických problémů v r. 2010 a s tím souvisejících násilností.

Vzhledem k obsahu ust. § 13 zákona o azylu je patrné, že na žalobce toto ustanovení vztáhnout nelze. Pokud se pak týká azylu z důvodů zvláštního zřetele hodných, tedy konkrétně azylu humanitárního charakteru, soud je povolán zkoumat pouze skutečnost, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení a zda měl dostatečné podklady pro svoji úvahu a soud je přesvědčen, že v daném případě žalovaný v tomto směru shromáždil podklady dostatečné, objektivní, a nelze mu vyčíst ani žádnou vadu řízení. Konečně, žalobce ani žádné konkrétní důvody ve smyslu vážných zdravotních obtíží apod. neuvedl. Podmínky ust. § 13 a § 14 cit. zákona naplněny v případě žalobce nebyly.

Konkrétní námitky, jak konečně uvádí i správní orgán, směřovaly proti neudělení doplňkové ochrany, žalobce namítal, že se cítí ohrožen na životě a zdraví, a to případnými ataky banditů pro případ svého návratu do země původu, kteří budou požadovat finanční odškodnění za havarovaný automobil. Žalobce přitom uváděl, že mu tak hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu, konkrétně jeho odst. 2 písm. b). V průběhu správního řízení žalobce vypověděl pouze jedinou skutečnost, kterou lze vázat na případné obavy o život, a to, že kdyby se vrátil do země původu, bandité by ho mohli zabít. Žalovaný tyto obavy vypořádal ve smyslu případné hrozby vážné újmy ze strany státních orgánů, s tím, že taková hrozba s ohledem na tamní situaci nepřípadá v úvahu – viz str. 5 poslední odstavec, soud pak k žalobní námitce uvádí, že tuto nemohl bez dalšího akceptovat jako relevantní, neboť není ničím reálně podložena a jedná se o spekulativní závěr žalobce, zcela obecného charakteru. V průběhu správního řízení sdělil žalobce, že o rodině prakticky neví, v rámci seznámení se s podklady pak žalobce uvedl, že rodina žije v altánu, pěstuje zeleninu a ovoce, těžko se do malého prostoru vejdu, poslali mu peníze, neboť tady nemůže pracovat. O žádném azylově relevantním ohrožení ve formě hrozby vážné újmy se vůbec nezminil, je tak nemožné jeho výše cit. obecné sdělení akceptovat jako vážnou hrozbu zabití pro případ návratu ze strany soukromých osob. Soud je přesvědčen, že žalobní námitka je v tomto směru pouze účelová. Na základě všech uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, upravené zákonem o azylu a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. Na doplnění pouze uvádí, že další námitky proti neudělení doplňkové ochrany žalobce nevznese, co do dalších důvodů, upravených ust. § 14a) cit. zákona proto plně odkazuje na odůvodnění žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, odměna

soudem ustanoveného právního zástupce byla vyřešena samostatným usnesením ve věci.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. února 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně